ΠΛΕΙΑΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΑΘΗΝΑΙ 1 ΦΕΒΡΟΥΑΡ. 1905

ΓΡΑΦΕΙΑ : Ὁδὸς Λυσσίων Ἀριθ. 32 ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΜΑΞΙΜΟΣ ΚΙΝΑΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ Σ. Γ. ΚΑΧΡΙΜΑΝΗΣ

Ἕκαστον φύλλον τιμ. λεπ. 20

ΕΤΟΣ Α'. ΦΥΛΛΟΝ 2ον

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Ἐτησία Δραχ. 2

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ » Φρ. χρ. 2

ΤΟ ΚΡΙΝΟΝ ΤΟΥ ΒΡΑΧΟΥ

ΕΙΠΟΤΕ νυμένη 'στὰ ἄσπρα· ἔπρεπε νὰ τὴν ἐβλέπατε ὅταν ἐκάθητο εἰς τὸ λειβάδι, μέσα στὰ ἄγρια χόρτα, μέσα στὰ μύρια λουλούδια π' ἀνθοῦσαν τριγύρω· ὅταν ἐτραγῴδει καὶ ὅταν ἠκροᾶτο τὸ ᾆσμα τοῦ βοσκοῦ. Ὅλοι τὴν ἀγαποῦσαν, ὅλοι ἤθελαν νὰ τὴν βλέπουν, ὅλοι νὰ τὴν ἀκούουν ὅταν ὡμίλει. Καὶ ἦτο τῷ ὄντι ἀξία ἡ Γεωργία νὰ τὴν ἀγαποῦν. Παντοῦ ἐσκόρπιζε τὸ μειδίαμα, παντοῦ τὴν γαλήνην, παντοῦ τὴν εὐροσύνην καὶ τὴν χαράν. Ἦτο πλασμένη διὰ νὰ ἀγαπᾷ καὶ νὰ ἀνταγαπᾶται ὑφ' ὅλων. Κατῴκει εἰς τὸν ἔρημον ἐξοχικὸν οἰκίσκον της, φκιασμένον ὅπως αὐτή. Ὅταν τὸν ἔβλεπε κανείς, θαρροῦσε πῶς ἀπ' ἐκεῖ ἔβγαινεν ἡ ἐλπίς, ὅτι ἐκεῖ ἐκατοικοῦσεν ἡ χαρά, ἐκεῖ ἐνδιητᾶτο ἡ γαλήνη. Τί ἀγαπητὰ ποῦ εἶνε εἰς τὸν ἄνθρωπον τὰ θεῖα ταῦτα δῶρα· ἀλλὰ φεῦ! εἶνε πολὺ σπάνια· εἶνε πρόσκαιρα ὡς ἡ πρωϊνὴ δρόσος, ὡς τὰ νέφη τῆς ἀνοίξεως. Καὶ ἔμενεν ἐκεῖ μετὰ τῆς γηραιᾶς θείας τηςπρὸ ἑνὸς ἔτους ἀφ' ὅτου δηλαδὴ ἀπέθανεν ὁ δυστυχὴς αὐτῆς πατήρ· καὶ ἀπέθανεν κατὰ τρόπον λίαν σκληρόν. Ἕνεκα ἔριδος πρός τινα, φίλον του μάλιστα πρότερον, ἦλθεν εἰς τὸ πεδίον τῆς τιμῆς, ὅπου μονομαχήσας ἐφονεύθη. Καὶ ἀφῆκε τὴν μονογενῆ του κόρην εἰς τὴν προστασίαν τοῦ ἀδελφοῦ του, καὶ τῆς γηραιᾶς θείας του. Ὁ ἀδελφός του ἐμπορεύετο εἰς τὴν Ὀδησσόν, ἔνθα ἔμενεν τὸ πλεῖστον τοῦ χρόνου, διὰ δὲ τὴν ἀνεψιάν του, ἥτις δὲν ἠδύνατο νὰ μένῃ εἰς τὴν πόλιν ἕνεκα τῆς θλίψεως, ἠγόρασεν μαγευτικὸν κτῆμα ὅπου θὰ ἔμενεν μετὰ τῆς θείας της, καὶ κατόπιν θὰ ἤρχετο καὶ αὐτός. Ἐκεῖ εἰς τὰς δενδροφύτους ἐκείνας ἐκτάσεις, ὅπου τὸ ᾆσμα τῶν πτηνῶν ἐπροξένει μαγευτικὴν μέθην, εἰς τὸ ὡραῖον ἐκεῖνο κλῖμα, ἡ Ἀντωνία ἐμεγάλωνε καθισταμένη καθ' ἑκάστην ὡραιοτέα· καὶ ἔζει ἐκεῖ δύο σχεδὸν ἔτη. Περιεπάτει εἰς τοὺς ἀγροὺς ἐσύναζεν ἄνθη, καὶ ἐπότιζέ τὸ μικρὸν ἀνθοκήπιον. Καὶ οὕτω διήρχετο ὁ καιρὸς ταχέως. Εἰς τὰ λειβάδια ἡ χλόη ἦτο ὑπὲρ τὸ μέτρον ἐξέχουσα ἀνακατευμένη μὲ ἄπειρα ἄγρια ἄνθη, τὰ ὁποῖα ἔχυνον πέριξ μαγευτικὰ ἀρώματα· τὸ ποτάμι ἔτρεχε σιγαλά, ἐνῶ εἰς τὰς ὄχθας του ἡ ἀγριόπαπιαις ἐδρόσιζοντὰ πτερά των· τὰ πτηνὰ ᾖδον ποικιλλόμορφα ᾄσματα, καὶ ἡ ἠχώ ἔφερεν ἀπὸ μακρὰν τὸ βέλασμα τῶν προβάτων. Φανταθῆτε λοιπὸν νὰ εἶνε κανεὶς μόνον εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα, καὶ νὰ εἶνε μόλις εἴκοσι ἐτῶν, καθὼς ἡ Γεωργία. Νὰ ἀναμιγνύωνται τὰ ᾄσματα τῶν πτηνῶν μὲ τοὺς παλμοὺς τῆς καρδίας του καὶ τὰ ἀρώματα τῶν ἀνθέων μὲ τοὺς αἰθερίους πόθους του. Πλάνος νεότης καὶ ἀπατηλή, ψευδὴς ὡς ὁ κατοπτρισμὸς τῶν ὀάσεων, καὶ ἀσθενής ὡς ἡ σκιά, λικνίζεις τὸν ἄνθρωπον ὀλίγας στιγμὰς ἐν τῇ ὑψίστῃ του εὐτυχία διὰ νὰ τὸν ρίψῃς ἀμέσως ἐξησθενιμένον, πτῶμα ἤδη, εἰς τὴν ἀθλιότητα, τὴν ὁποῖαν ἐπαυξάνει ἡ σκληρὰ τῆς εὐτυχίας ἀνάμνησις.

*
* *

Μίαν πρωΐαν ἡ Γεωργία περιεπάτει εἰς τὸ στενὸν μονοπάτι τοῦ ὄρους, τὸ ὁποῖον ἦτο ἐκεῖ πλησίον· κάτω ἔχαινον τὰ ἀπαίσια βάραθρα καὶ ἐκ τοῦ ὕψους ἠκούετο ἡ κραυγὴ τοῦ ἱέρακος. Ἡ νεᾶνις ἐτραγῴδει ἕνα ᾆσμα. Ὁ ποιητής του παρίστανε τὴν νεότητα ὡς τὰ ἴα τοῦ ἀγροῦ, καὶ ἡ Γεωργία τὸ ἔψαλλε μελαγχολικώτατα· ἦτο μᾶλλον θρῆνος παρὰ ᾆσμα. Ὁ συριγμὸς τοῦ ἀνέμου ἐπηύξανε τὴν μελαγχολίαν τοῦ ᾄσματος, καὶ ὁ βουρκωμένος οὐρανὸς ἔδιδε περισσοτέραν ἔκφρασιν εἰς τὴν ᾄδουσαν. Ἔψαλλε τὴν τελευταίαν στροφὴν, ἡ δὲ φωνή της εἶχεν ἐνταθῇ εἰς τὸ ἔπακρον καὶ εἶτα κατέπιπτεν τρεμοσβύνουσα εἰς τὰς τελευταίας λέξεις — «νεότης..νεότης.» Αἴφνης θύελλα ἠγέρθη· ὁ ἄνεμος ἐμαίνετο συμπαρασύρων πᾶν ὅτι εὕρισκε, καὶ τὰ πτηνὰ ἔφευγον τρομασμένα. Ἡ νεᾶνις ἐκρατήθη ἔκτινος βράχου, ἵνα μὴ παρασυρθῇ ἐκ τῆς θυέλλης. Καὶ ἐκείνη μὲν οὐδὲν ἔπαθεν, ἀλλ' ὁ ἄνεμος ἀφήρπασε τὸ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς της καὶ τὸ ἔφερε μακράν. Ἡ λύπη της ἦτο ἀπερίγρα-

πτος διότι τὸ κάλλυμα ἦτο δῶρον τῆς ἀποθανούσης μητρός της κεντημένον μὲ τὰς χεῖρας της Δὲν ἐγνώριζε τί νὰ κάμῃ· καὶ ἀρχὰς ἐσκέφθη νὰ τρέξῃ ὅπως τὸ φθάσῃ, ἀλλ' αὐτὸ ἦτο πλέον ἀδύνατον, διότι θὰ παρεσύρετο ὑπὸ τοῦ ἀνέμου καὶ θὰ συνετρίβετο ἐπὶ τῶν βράχων. Ἔμεινεν λοιπὸν ἐκεῖ ἀκίνητος μὲ τὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς. — Μῆτερ μου, πτωχή μου μῆτερ, συγχώρησέ με, ἐψιθύρισεν, καὶ παρηκολούθει διὰ τοῦ βλέμματος τὸ λεπτὸν κάλλυμα, ὅπερ ὁ ἄνεμος ἔφερε τῇδε κακῆσε ἐπὶ τῶν βράχων. Ὀλίγον καὶ θὰ τὸ ἔρριπτεν εἰς τὴν θάλασσαν ἕνα ὅμως φυτὸν φυτρωμένον ἐπὶ τοῦ βράχου τὸ συνεκράτει, ἀλλ' ὁ ἄνεμος θὰ ἐνίκα ἀσφαλῶς καὶ θὰ ἐξερίζωνε καὶ τὸ εὐσπλαχνον ἀνθάκι Αἴφνης ὅμως ἡ Γεωργία ἀφῆκε κραυγήν. Εἷς ἄνθρωπος ἔτρεχεν ἐπὶ τῶν βράχων εἰς τὸ μέρος ὅπου εἶχεν σταθῇ τὸ δῶρον τῆς μητρός της· ἐφαίνετο ὅτι θὰ κατέπιπτεν εἰς τὰ χαίνοντα βάραθρα, ὅτι θὰ συνετρίβετο. Μετὰ πολλοὺς κόπους κατώρθωσε νὰ φθάσῃ εἰς τὴν ἄκραν τοῦ βράχου καὶ νὰ λάβῃ τὸ κάλυμμα· κατόπιν ἐβάδιζε ποὸς τὸ μέρος τῆς νεάνιδος, ἥτις τὸν παρηκολούθει ἔκθαμβος. Ὅταν ἐπλησίασεν ἀρκετὰ τὸν ἐγνώρισεν· ἦτο ὁ κάτοχος τοῦ γειτονικοῦ κτήματος, ὅστις πρὸ μηνὸς εἶχεν ἐγκατασταθῇ ἐκεῖ εἰς τὴν νέαν ἰδιοκτησίαν του. Τὸν εἶχεν ἴδῃ πολλάκις ἀλλὰ πάντοτε μετ' ἀδιαφορίας, ἐνῷ τώρα ἡ καρδία της ἤρχισε νὰ κτυπᾷ, τώρα οἱ ὀφθαλμοί της τὸν ἔβλεπον ἀλλέως· ἦτο δι' αὐτὴν ὁ σωτήρ της, ἀφοῦ τῆς ἔσωσεν τὴν πολύτιμον τῆς μητρός της ἐνθύμησιν, εἷς ἥρως ἀφ, οὗ ἐξέθεσε τὴν ζωήν του εἰς τοιοῦτον κίνδυνον. Τέλος κατώρθωσε νὰ ἔλθῃ πλησίον της. — Δεσποινὶς τῇ εἶπε λάβετε τὸ κάλυμμά σας. — Ἀ! θὰ σᾶς εἶμοι εὐγνώμων ἐφ' ὅρου ζωῆς ἀπήντησεν ἡ Γεωργία, ἦτο δῶρον τῆς προσφιλοῦς μου μητρός. — Δὲν πρέπει νὰ εὐγνωμονῆτε ἐμὲ, ἀπήντησεν ἐκεῖνος ἀλλὰ τὸ λευκὸν τοῦτον ἄνθος. Καὶ συγχρόνως ἐπρότεινεν ἓν ἄγριον κρίνον τοῦ ὁποίου τὰ φύλλα εἶχον θραυσθῇ ὑπὸ τῆς καταιγίδος· τὸ κρίνον τοῦτο φυτρωμένον εἰς μίαν σχισμὴν τοῦ βράχου, ἐκράτησε τὸ κάλυμμα. — Θὰ τὰ πορέσυρεν ὅμως καὶ τὰ δύο ὁ ἄνεμος ἐὰν δὲν τὰ ἐσώζετε... τὸ καϋμένον τὸ κρίνον. — Φεῦ ! τὸ πτωχὸν ἄνθος θὰ ἔχῃ πάντοτε τὴν αὐτὴν τύχην· θὰ μαρανθῇ εἰς τὰς χεῖρας μας. — Ἀ!, ἀνεφώνησεν ἡ Γεωργία περίλυπος· λίγο νερὸ δὲν εἰμπορεῖ νὰ τὸ σώσῃ ; — Τίποτε ἐξηκολούθησεν ἐκεῖνος κινῶν τὴν κεφαλὴν περιλύπως, αὐτὸ θὰ παρατείνῃ τὴν δυστυχίαν του, δὲν ὑπάρχῃ καμμία ἐλπίς... αἱ ρίζαι του ἀπεκόπησαν. Ἡ νεᾶνις δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ ἓν δάκρυ ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν της. — Αἱ ρίζαι του ἀπεκόπησαν, εἶπεν, ποῖος λοιπὸν θὰ τοῦ ἀποδώσῃ τὴν ζωὴν, ποῖος τὴν εὐτυχίαν του; Ὁ νέος ἔστρεψε τὴν κεφαλήν του πρὸς τὰ κάτω καὶ ἐψιθύρισεν. — Ἴσως ὑπάρχει τις. Ἡ Γεωργία ἐξεπλάγη. — Ὑπάρχει τις, ἠρώτησεν, καὶ καθήμεθα ἀκόμη ; Ἄχ ! κύριε δὲν βλέπετε ὅτι τὸ πτωχὸν κρίνον ἐμαράνθη ἐντελῶς. Ἐκεῖνος τὴν ἐκύτταξε περιλύπως. Διατὶ λοιπὸν δὲν τὸ σώζετε ; τὴν ἠρώτησε. Ἡ νεᾶνις ἐταράχθη. — Ἐγὼ νὰ τὸ σώσω ; εἶπεν. — Ὑμεῖς, ὑμεῖς, ἐξηκολούθησεν ἐκεῖνος, ἐνῷ ὁ ἄνεμος ἤρχισε νὰ μαίνεται συρίζων φρικωδῶς παρασύρων τοὺ; λόγους του, τοὺς ὁποίους δὲν ἠδύνατο νὰ ἀκούσῃ ἡ Γεωργία, θὰ μὲ σώσετε ἐὰν θέλετε, οὐδεὶς ἄλλος. Ἐγὼ εἶμαι ὡς τὸ κρίνον, τὸ ὁποῖον μοραίνεται ταύτην τὴν στιγμὴν εἰς τὰς χεῖρας σου, ζητῶν μάτην τὴν εὐτυχίαν, διότι σὲ ἠγάπησα ἀπὸ τὴν πρώτην στιγμὴν ποῦ σὲ εἶδα, ὅταν ὁ πατήρ μου ἐφόνευσε τὸν ἰδικόν σου κατὰ τὴν ἀπαισίαν ἐκείνην ἡμέραν τῆς μονομαχίας, διότι ἔκλαυσα πολλάκις διὰ σέ, διότι ἐστέναξα ἐνθυμούμενός σε. Διότι πάντοτε σὲ παρηκολούθησα διὰ τῆς σκέψεως, ὤ! συγχώρησέ με διὰ τὴν αὐθάδειάν μου αὐτήν, καὶ ἐκεῖ ὅπου δὲν ἠδύνατο νὰ εἰσδύσῃ τὸ βλέμμα. Σὲ ἀγαπῶ Ἀντωνία· τὸ ὁμολογῶ ταύτην τὴν στιγμήν· ἡ ζωή μου, ἡ εὐτυχία μου εἶνε εἰς τὰς χεῖρας σου, ἐλέησόν με, καὶ συγχώρησέ με διότι σὲ ἀγαπῶ. Ἂν καὶ ὁ ἄνεμος ἐφύσα μετὰ θορύβου, ἐν τούτοις ἡ νεᾶνις ἤκουσε πολλοὺς ἐκ τῶν λόγων του. Ὅταν ἐτελείωσεν ἔπεσεν εἰς τὰς ἀγκάλας του κλαίουσα. — Ὦ ! σὲ ἀγαπῶ προσφιλῆ μου φίλε, ἔλεγε. Μὴ μὲ λησμονήσῃς ποτέ, διὰ νὰ εὕρω μίαν στιγμὴν ἡσυχίαν. Δὲν εἰμπορῶ νὰ σοῦ ἐκφράσω τὸ πάθος μου, διότι δὲν ἔχω τὴν δύναμιν νὰ τὸ παραστήσω. Μίαν χάριν σοῦ ζητῶ, μὴ μοῦ τὴν ἀρνηθῇς, νὰ μὲ ἐνθυμεῖσαι καμμίαν φοράν· τοῦτο θὰ εἶνε δι' ἐμὲ ἡ μεγίστη εὐτυχία. Ὅταν ἐχωρίζοντο ἐκεῖνος τὴ ἔδωκε τὸ κρίνον. — Λάβε προσφιλῆ μου φίλη τὸ ἄνθος αὐτό, διότι συμβολίζει τὸν ἔρωτά μας· φύλαξέ το Ἀντωνία μου· ρίχνε του ὀλίγο νερὸ διὰ νὰ μὴ μαρανθῇ τελείως καὶ θυμήσου κάποτε καὶ ἐμέ. Κατὰ τὰς θυελλώδεις νύκτας, ὅταν ὁ ἄνεμος μηκᾶται παρασύρων τὰ ἄνθη, καὶ ἡ καταιγὶς μαίνεται, μὴ λησμόνει με, ὅστις δι' ἐσὲ ζῶ, διὰ σὲ μόνον ἀναπνέω, καὶ ἕνα σκοπὸν ἔχω εἰς τὸν βίον μου, νὰ σὲ κάμω εὐτυχῆ. Μετ' ὀλίγον ἐχωρίσθησαν· ὅσον καὶ ἂν ἔμενον ὁμοῦ πάντοτε θὰ ἤρχειο ἡ σκληρὰ τοῦ χωρισμοῦ ὥρα. Ἡ Γεωργία ἐπορεύθη εἰς τὴν οἰκίαν της, ἐνῷ τὰ δάκρυα ἔρρεον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν της, καὶ μυρίαι σκέψεις διήρχοντο τῆς διανοίας της.

Ὅταν ἔφθασεν, ἐφάνη ἡ γηραιὰ θεία της κρατοῦσα ἐπιστολήν. — Ἀγαπητή μου Γεωργία, εἶπεν, μετ' ὀλίγον ἔρχεται ὁ θεῖος σου ἐκ τῆς Ρωσσίας, τί ὡραῖα ποῦ θὰ περάσωμεν. Ἡ Γεωργία, ἐὰν ἤκουεν πρὸ μιᾶς ἡμέρας τὴν εἴδησιν ταύτην, ἡ χαρά της θὰ ἦτο ἀκράτητος· ἀλλὰ τώρα τοῦτο τὴν ἐνέβαλεν εἰς πολλὰς σκέψεις.

Ἀπαίσια προαισθήματα ἐτάρασσον τὴν σκέψιν της· δὲν ἐγνώριζε τὸ διατί, ἀλλὰ ἤρχισε νὰ με λαγχολῇ. Ἡρέσκετο νὰ κάθηται μόνη βυθίζουσα τὸ βλέμμα της εἰς τὴν γῆν, καὶ νὰ σκέπτεται ὥρας ὁλοκλήρους. Ἡ θυελλώδης ἡμέρα τοῦ ὄρους εὑρίσκετο πάντοτε εἰς τὸν νοῦν της, ἐφραίνουσα μὲν αὐτὴν πρὸς στιγμήν, ἀλλὰ πάντοτε καταλήγουσα εἰς λύπην. Ὁ θεῖος της ἀνεμένετο ἡμέρᾳ τῇ ἡμέρᾳ, καὶ μίαν δείλην ἔφθασεν. — Ἀγαπητή μου ἀνεψιά, εἶπε μόλις κατῆλθε τοῦ ὀχήματος, πόσον εἶμαι εὐτυχής, διότι σὲ βλέπω ὑγιᾶ καὶ ὡραίαν ὡς τὰ ἄνθη τοῦ ἀγροῦ, πόσον εἶμαι εὐδαίμων. Ὁ ἀτυχὴς πατήρ σου ἐὰν σὲ ἔβλεπε ... καὶ δάκρυα ἔρρευσαν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του. Αἱ ἡμέραι ἐν τῇ ἐξοχῇ παρήρχοντο ταχέως, εἰς τὰς ὡραίας ἐκείνας πεδιάδας, καὶ ἐὰν εἶχε τις ψυχικὴν ἠρεμίαν θὰ ἠδύνατο νὰ εἶνε εὐτυχής. Ἀλλ' ἡ Γεωργία ὑπέφερε πολλὰ· καθημερινῶς ἐστέναζε, ἐδάκρυε, καὶ πολλάκις ἔκλαιεν. Ἐμαραίνετο ὡς εἶχε μαράνθῃ καὶ εὐσπλαχνικὸν κρίνον, τὸ ὁποῖον ἐντὸς τοῦ κιβωτίου ἔνθα ἐφυλάσσετο, εἶχε μεταβληθῇ εἰς κόνιν.

(Ἕπεται τὸ τέλος). **Μάξιμος Κίνας**

◆◆◆◆◆◆◆◆

ΣΤΗ ΓΙΟΡΤΗ ΤΗΣ

Ἦτο μεσάνυχτα· τὴν κατάμαυρη νύχτα δὲν ἐφώτιζεν οὔτε ἕνα ἀστέρι· τὰ σύννεφα ἁπλωμένα στὸν οὐρανὸ σὲ λίγο θὰ ἤνοιγον τοὺς ἀσκούς των. Τί παλιόκαιρος. Κρύος βορρᾶς ἔπνεε, καὶ τὰ νερὰ εἶχον παγώσῃ. Ἀλλοίμονον στὸ πουλάκι ποῦ δὲν εἶχε φωλιά. Οἱ δρόμοι ἔρημοι· καὶ ποιὸς τολμοῦσε νὰ ἔβγῃ τέτοιο καιρό. Καὶ ὅμως ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι, εἰς τὸ δρόμο ποῦ εἶνε γεμᾶτος ἀπὸ κυπαρίσσια, κάποια γυναῖκα ντυμένη στὰ μαῦρα ἐδάδιζε πρὸς τὸ νεκροταφεῖον, μὲ ὅλο τὸ κρύο, μὲ ὅλο τὸ χιόνι ποῦ ἔπιπτε στὸ πρόσωπόν της Ἄχ ! Σήμερα ἦτο ἡ γιορτὴ τῆς μονάκριβης κόρης της· καὶ τὴν κόρην της πρὸ ἑνὸς μηνὸς τὴν σκεπάζει τὸ κρῦον μάρμαρον. Πῶς νὰ μὴ φιλήσῃ τὴν κόρη της στὴν γιορτή της καθὼς πάντοτε ; Ἀφοῦ ἀπέθανε πηγαίνῃ ἡ φτωχὴ νὰ φιλήσῃ τὸ χῶμα ποῦ τὴν σκεπάζει. Στὸ δρόμο ἠκούοντο οἱ θρῆνοι της μὲ ὅλη τὴν φρικτὴν καταιγίδα.

Εἰς τὴν γιορτή σου δὲν μπορῶ
γλυκὰ ἂν δὲν φιλήσω,
τὸ πρόσωπό σου τὸ χρυσό,
ποῦ δὲ θὰ λησμονήσω.

Οὕτω θρηνῶντας ἔφθασε στὸ μνῆμα τῆς κόρης της μὲ ὅλο τὸ πυκνὸ σκοτάδι. Μπορεῖ ποτὲ μιὰ μάνα νὰ μὴ βλέπῃ, καὶ τυφλὴ ἀκόμη, τὸν τάφο τοῦ παιδιοῦ της ; Ἐγονάτισε καὶ ἔλεγε τὸ παράπονόν της, τὸ αἰώνιο παράπονο τῆς μητέρας ποῦ τῆς ἔφυγε ὁ ἄγγελός της Πῶς νὰ ζήσω μακρυὰ ἀπὸ σένα ; ἐφώναζεν. Καὶ ἔμεινεν ὅλη τὴν νύχτα θρηνῶντας.

* * *

Ὅταν ἐφώτισεν ὁ νεκροθάπτης εὗρεν ὑπὸ τὰς χιόνας αἵτινες ἐσκέπαζον ἕνα τάφον, μίαν γυναῖκα νεκράν Ἦτο ἡ φτωχὴ μητέρα· ὁ θεὸς ἤκουσε τὴν δέησίν της καὶ δὲν τὴν ἐχώρισεν ἀπὸ τὸ παιδί της.

Σ. Γ. Καχριμάνης

♥♥♥♥♥♥

ΤΟ ΡΟΔΟΝ ΤΗΣ ΙΕΡΙΧΟΥΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ α'. φύλλου).

Ἐξ μακρά, ὡς αἰῶνες ἔτη παρῆλθον, τοῦ δὲ Ἀνδρέου τὸ στῆθος ἐκόσμει ταινία ἐρυθρά· εἶχε λάβῃ τὸ παράσημον τῆς Λεγεῶνος τῆς τιμῆς. Ὅπως κάλλιον δὲ πανηγυρίσωσι τὴν ἐπάνοδόν του οἱ γονεῖς του, διωργάνωσαν τὴν θριαμβευτικὴν αὐτὴν ἑορτὴν εἰς τὸ μέγαρον Γκάρβ, τὴν ἐπαύριον μάλιστα τῆς ἐπανόδου του. Ὁποία ὑπῆρξεν ἡ ἔκπληξις τοῦ νεανίου ὁπόταν εἶδεν εἰσερχομένην μεταξὺ τῶν ἀπείρων προσκεκλημένων, τὴν Οὐγιέττην δ' Ἀλτεναής, μυριάκις ὡραιοτέραν ἐν τῇ ὡριμότητι γυναικὸς τριακονταετοῦς. Ὁποία ὑπῆρξεν ἡ χαρά του ὁπόταν ἔμαθεν, ὅτι ἡ βαρώνη κατὰ τὸν χρόνον τῆς τελευταίας του ἀπουσίας, ἐχήρευσε καὶ δὲν εἶχεν ὑπανδρευθῇ ἐκ νέου ! Μετὰ παρέλευσιν ἑνδεκα ἐτῶν τὴν ἐπανεύρισκεν ὡραιοτέραν ἢ ἄλλοτε καὶ ἐλευθέραν ! Ἰδοὺ διατί καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ δείπνου ὅστις προηγήθη τῆς ἑσπερίδος, ἡ καρδία του δὲν ἔπαυε πάλλουσα τρελλά, τρελλά !... Διὰ ποῖον ἄρα ἐτραγῴδει τώρα μετὰ τοιούτου πάθους, μετὰ τοσαύτης συγκινήσεως ; Μήπως ἦτο δι' αὐτόν ; Τὸν ἠγάπα ἄρα μετὰ παρέλευσιν τόσων ἐτῶν ; Τὰς ἐρωτήσεις αὐτὰς ἔθετε καθ' ἑαυτὸν καὶ ἐπεθύμει διακαῶς νὰ ἐλάμβανε τὸ θάρρος νὰ τὰς ἐπαναλάβῃ καὶ εἰς τὴν ἰδίαν. Ἀλλὰ πῶς ; Ἀκριβῶς ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἡ βαρώνη τελειώσασα τὴν ᾠδήν της, μετὰ τὰ συγχαρητήρια πάντων, διηυθύνθη πρὸς τὸ δωμάτιον εἰς ὃ εὑρίσκετο ὁ Ἀνδρέας, ὅπως ἀναπνεύσῃ δῆθεν τὴν μυροβόλον αὔραν τῆς πρωΐας, καὶ οὕτω εὑρέθη πλησίον του. Ἐνώπιόν των τὸ ἔρημον πάρκον ἐδείκνυε τὰς ἀπεράντους καλλιεργημένας ἐκτάσεις του εἰς τὸν ἀστερόεντα οὐρανόν, ἡ δὲ σελήνη διὰ τῶν παρθένων ἀκτίνων της ἐπαργύρου αὐτάς. Ἀλλ' ὁ Ἀνδρέας ἵστατο ἐνώπιον τῆς Οὐγιέττης ἥτις ἀερίζετο διὰ τοῦ λεπτοῦ ῥινομάκτρου της, ἄφωνος νακρωμένος ὑπὸ τοῦ λεπτοῦ ἀρώματος ὅπερ διέχεε πέριξ αὐτῆς, ἐσκέπτετο τὴν εὐτυχίαν του νὰ τὴν ἐπανεύρῃ, ὥστε δὲν ἠδύνατο οὐδὲ λέξιν νὰ προφέρῃ. Βραίως μικρὰ προσαγόρευσις κατόπιν τοσούτου ἀποχωρισμοῦ ἦτο ἀναγκαία. Ἐκείνη διέκοψε τὴν πένθιμον σιγήν.

— Ἔ, λοιπὸν κύριε περιηγητά, εἶπεν διὰ τόνου ἐμφαίνοντος ποιάν τινα εἰρωνίαν, ἐκ τῶν ταξειδίων σας θὰ ἔχετε ἀναμφιβόλως ὡραίας ἐντυπώσεις. Καὶ ἐδείκνυε διὰ τοῦ ῥοδινοῦ δακτύλου της, τὴν πλησίον των κειμένην βιτρίναν, ἐντὸς τῆς ὁποίας εἶχε τοποθετηθῇ ὁλόκληρος συλλογὴ παραδόξων ἐντόμων καὶ ἀνθέων. — Ἀκριβῶς, ἀπήντησε διὰ φωνῆς ὑποτρεμούσης, ἐγὼ ἐκόμισα αὐτὰ τὰ πράγματα. Ὅσον διὰ τὰς ἐντυπώσεις μου ἦσαν μόνον κατ' ἐπιφάνειαν. Κατὰ βάθος ἔμειναν αἱ ἐντυπώσεις μου ἃς εἶχον πρὸ ἑπτὰ δεκα ἐνῶν ! Ἐνόησε. Τὸ στῆθος της ἀνυ-

ψοῦτο ἀτόκτως, τὸ ῥιπίδιόν της ἐκινεῖτο βιαίως, καὶ μόλις ἠδυνήθη νὰ ψιθυρίσῃ. — Λοιπὸν κατόπιν τόσου καιροῦ, τὰ αἰσθήματά σας δὲν μετεβλήθησαν; — Ὄχι, εἶπε, τοὐναντίον ηὔξησαν περισσότερον. Ὑμεῖς δὲ κυρία ἐλησμονήσατε; Ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν καὶ μετὰ θλιβερᾶς κινήσεως· — Νομίζετε ὅτι μοὶ ἦτο δυνατόν; Καὶ ἐπειδὴ παρετήρησεν ὅτι φρικίασίς τις ἀφώνου χαρᾶς διέτρεχε τὸ σῶμα του, ἐπανέλαβ μεταπειθομένη. — Ὑποθέτεις ἴσως ὅτι μὲ ἀγαπᾶς εἰσέτι, καὶ ἀπατᾶς σεαυτόν. Γνωρίζω ἀρκούντως τὴν ἀνδρικὴν καρδίαν καὶ δὲν πιστεύω ποτὲ ἀνήρ, μετὰ παρέλευσιν ἑνδεκα ἐτῶν, νὰ διετήρησε τὴν αὐτὴν ἀγάπην πρὸς τὸ πάλαι εἴδωλόν του, ὅσον δύναμαι νὰ πιστεύσω ὅτι τὸ ἀποξηρασμένον αὐτὸ ἄνθος, τὸ ὁποῖον ὑπῆρξε κάποτε λαμπρὸν νὰ ἀνοίξῃ τὸν κάλυκά του καὶ νὰ ἀνθήσῃ ἐκ νέου. Καὶ ἐδείκνυε διὰ τῆς χειρός της ἐντὸς τῆς ἀνοικτῆς βυτρίνας φυτόν, ξηρὸν καὶ κίτρινον ὡς ὁ χρυσός, ὅπερ ἦτο μᾶλλον σκελετὸς τῆς πρώην καλλονῆς του ἀποσπασθὲν ὑπὸ βεβήλου χειρὸς ἐκ τῆς θνησκούσης μητρός του. Χωρὶς νὰ ἀποκριθῇ ὁ Ἀνδρέας ἔλαβε τὸ ὑποδειχθὲν ἄνθος καὶ τὸ ἔθεσεν ἐντὸς δοχείου ὕδατος. Ὀχληροί τινες ἐπλησίασαν καὶ ἡ συνομιλία των διεκόπη... Καὶ ἡ ἑσπερὶς ἐξηκολούθησε ζωηρά.

Ἡ ροδοδάκτυλος Ἠὼς ἤρχισεν ἤδη χρυσίζουσα διὰ τῶν ῥοδινῶν της ἀκτίνων τὰ πέριξ, ὁπότε ὅλοι οἱ προσκεκλημένοι, ὁ εἷς κατόπιν τοῦ ἄλλου εἶχον ἀναχωρήσῃ. Ὁ Ἀνδρέας ἔλαβε τὴν Οὐγιέττην ἐκ τοῦ βραχίονος καὶ τὴν ὡδήγησεν εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον ὅπου εὑρίσκετο τὸ δοχεῖον, ἐν τῷ ὁποίῳ πρὸ ὀλίγου εἶχε θέσῃ τὸ ξηρὸν ἄνθος. — Παρετήρησε, εἶπεν. Ἀντὶ σκελετοῦ κιτρίνου καὶ καχεκτικοῦ, ἡ Οὐγιέττη εἶδεν ὡραῖον ἀνθύλλιον εὔοσμον καὶ δροσερόν. — Μήπως εἶνε τὸ ξηρὸν ἐκεῖνο ἄνθος; ἠρώτησεν ἔκπληκτος. — Εἶνε τὸ ῥόδον τῆς Ἱεριχοῦς, ἰδιότροπον ἄνθος, τὸ ὁποῖον ἅπαξ μαρανθὲν ἔχει τὴν παράδοξον ἰδιότητα νὰ ἀνθῇ ἐκ νέου ἐὰν τὸ θέσῃ τις εἰς τὸ ὕδωρ καὶ εἰς τὴν δρόσον τοῦ οὐρανοῦ. Καὶ ἐπειδὴ εἶδεν ὑγρὸν μαργαρίτην λάμποντα εἰς τὰς βλεφαρίδας τῆς Οὐγιέττης, προσέθηκε—Βλέπεις καλῶς ὅτι ὑπάρχουν ἐν τῇ φύσει ἄνθη ἀποθανόντα κατὰ τὸ φαινόμενον, ἀλλὰ τὰ ὁποῖα εἶνε πλήρη ζωῆς, ὅπως ὑπάρχουν καὶ ἔρωτες ἰσχυρότεροι τοῦ χρόνου οἱ ὁποῖοι ἐπανθίζουν κάποτε! Ἡ Οὐγιέττη συγκεκινημένη ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ Ἀνδρέου. Ὀλίγον μετὰ τοῦτα ἡ χήρα τοῦ βαρώνου δ'Ἀλτεναής, ἐγένετο κυρία Ἀνδρέου δὲ Γκάρδ.

Μετάφρασις.

(Τέλος) **Μαρία Λάμπρου**

ΑΚΡΟΣΤΟΙΧΙΣ

Ζωὴν λαμβάν' ὅταν σὲ ἰδῶ, ὑψοῦμαι στὰς ἐκτάσεις
Ἀνέρχομαι στοὺς οὐρανούς, σὲ κύματα θαλάσσης
Ἴρις μοὶ εἶσαι ὀφθαλμῶν, πηδάλιον τοῦ βίου
Ῥύμη ἀφθάστου τέρψεως, τέρψεως αἰωνίου
Ἀφοῦ μ' ἀρνεῖσαι ὅταν ζῶ, χῦσε ἕνα δάκρυ μόνον
ὅταν νεκρὸς ὀποτεθῶ στὸν τόπον τῶν κλαθμώνων.

Οὐράνιον Τόξον

ΕΝ ΦΡΙΚΤΟΝ ΠΑΘΗΜΑ

Ἀγαπητέ μου,

Ἀπορεῖς διατὶ δὲν συχνάζω πλέον εἰς δημοσίους χοροὺς μετημφιεσμένων ποῦ δίδονται τὰς ἀπόκρεω, καὶ μὲ λέγεις διὰ τοῦτο σεμνοτυφῆ. Πολὺ ἀπατημένος εἶσαι φίλε μου, ἐὰν νομίζῃς ὅτι λόγοι ἠθικῆς μὲ κάμωσι νὰ τρέμω ὅταν ἀκούω τοιούτους χορούς. Ἄκουσε λοιπὸν τὴν αἰτίαν καὶ πιστεύω νὰ μὲ δικαιώσῃς Πρό τινων ἐτῶν μετὰ φίλων μου εἶχον μεταβῇ εἰς χορὸν μετημφιεσμένων ὅστις ἐδίδετο τὰς ἀπόκρεω εἰς ἓν θέατρον. Αἱ γυναῖκες ἦσαν ὑποχρεωμέναι νὰ φέρωσι προσωπεῖα, οἱ δὲ ἄνδρες ἐὰν ἤθελον, καὶ οὕτω μετέβη καὶ ἐγὼ χωρὶς νὰ μασκαρευθῶ. Ὤ, τί τρέλλα ἦτο ἐκεῖ μέσα! Τί κίνησις τί χαρτοπόλεμος, τί φωναῖς καὶ τραγούδια. Ἐζάρωσα εἰς μίαν ἄκρην καὶ ἔβλεπα σαστισμένος. Αἴφνης ἀνοίγει ἡ θύρα καὶ εἰσέρχεται μία κυρία μετημφιεσμένη. Ἀπὸ τὸ ἐξωτερικόν της ἐβεβαιώθην ὅτι ἦτο χαριεστάτη. Τὸ βάδισμά της ἦτο μεγαλοπρεπές, οἱ δὲ τρόποι της εἰς ἄκρον εὐγενεῖς. Τί τὰ φέλετε... διὰ νὰ μὴ πολυλογῶ τὴν ἀγάπησα μὲ ὅλη μου τὴν καρδιά. Δὲν χάνω λοιπὸν καιρὸν καὶ τρέχω πλησίον της. — Ἐπιτρέψατέ μοι κυρία νὰ σᾶς χρησιμεύσω ὡς καβαλλιέρος, τῇ εἶπον. — Σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ κύριε, μὴ ἀπήντησε μὲ φωνὴν γλυκυτάτην, καὶ δὲν ἔχω λόγαυς νὰ ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνην μου. Τῇ ἐπρότεινα νὰ χορεύσωμεν καὶ ἐδέχθη· ἔλαβον τὴν χεῖρα της ἥτις μοὶ ἐφάνη ἐξαισία. Κατόπιν ἀπεσύρθημεν εἰς τὸ κυλικεῖον, ὅπου τῆς προσέφερον ἀναψυκτικά. Ἐν τῷ μεταξὺ δὲ ἤρχισα νὰ τῆς ἐκφράζω τὰ αἰσθήματα ἅτινα μοὶ ὑπαγόρευεν ἡ καρδία μου. — Ἄχ! κύριε, μοὶ λέγει ἡ γόησσα ἐκείνη, σᾶς ἀγαπῶ πολύ, ἀλλὰ δὲν δύναμαι παρὰ νὰ καταπνίξω τὸ αἴσθημά μου. — Καὶ διατὶ χρυσέ μου ἄγγελε; — Βλέπω ὅτι φορεῖτε δακτύλιον γάμου, καὶ συνεπῶς εἶσθε νυμφευμένος. — Ναί, ἀπήντησα παραφόρως, εἶμαι νυμφευμένος ἀλλὰ ἐνυμφεύθην τὴν σύζυγόν μου μόνον διὰ τὰ χρήματά της. Τώρα μάλιστα θὰ κληρονομήσῃ ἀπὸ τὸν πατέρα της διακοσίας χιλιάδας. Λατρευτέ μου ἄγγελε, ἐσὲ θὰ ἀγαπῶ ὡς ἀληθινήν μου σύζυγον, αὐτὴν δὲ θὰ ἐμπαίζω διὰ νὰ λαμβάνω τὰ χρήματά της τὰ ὁποῖα θὰ ἐξοδεύωμεν μαζύ. — Σὲ ἀγαπῶ μοὶ λέγει τότε ὅσον δὲν δύνασαι νὰ φανταστῇς. — Ἀλλὰ ὡραῖε ἄγγελε δὲν θὰ λάβω τὴν εὐτυχίαν νὰ ἴδω τὴν ἐξαισίαν μορφήν σου; — Μάλιστα, μοὶ ἀπαντᾶ, ἀφαιροῦσα τὸ προσωπεῖον. Τὸ ἀφῆρεσε. Ὦ θεοὶ ἀθάνατοι! Ποία νομίζεις ὅτι ἦτο; Ἦτο ἡ σύζυγός μου!! Μὲ ἐκύτταξε μὲ μειδίαμα πλῆρες εἰρωνίας, ἐνῷ ἐγὼ εἶχον ἀπολιθωθῇ. — Ἔσχον μοὶ λέγει τὴν εὐτυχίαν νὰ σὲ παρακολουθήσω μετημφιεσμένη, καὶ βλέπω ὅτι δὲν ἔκαμα ἀδίκως τὸν κόπον. Εἶνε περιττὸν νὰ μὲ θεωρῇς πλέον σύζυγόν σου. Αὔριον δὲ ἀπέρχομαι πρὸς τὸν πατέρα μου. Κάτι ἠθέλησα νὰ εἴπω, ἀλλὰ δὲν εἶχον τὴν δύναμιν οὔτε συλλαβὴν νὰ ἀρθρώσω. Τὴν ἑπομένην ἡ σύζυγός μου ἀνεχώρησε εἰς Ἀλεξάνδρειαν, ὅπου καὶ ἐνυμφεύθη. Ὁ βαθύπλουτος πατήρ της μετ' ὀλίγον ἀπέθανε καὶ τώρα εἶνε κυρία ὅλης τῆς περιουσίας του. Σᾶς ἀσπάζομαι

Λίθος Γρανίτης

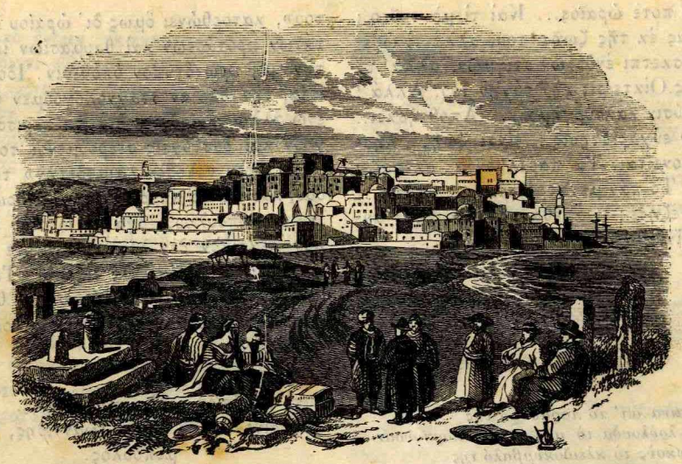

ΙΟΠΠΗ

★ ΤΟ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΔΙΗΓΗΜΑ ★

ΠΕΡΙΟΔΕΙΑ ΑΝΑ ΤΗΝ ΖΩΗΝ

Ἐγεννήθη... καὶ τί μὲ τοῦτο; ἔγεινε εἷς ἄνθρωπος.. δὲν εἶνε ζῶον;. Χαίρουν οἱ γονεῖς του, διότι ἀπέκτησαν τέκνον ἀρτιμελὲς, μέλλον νὰ ἀντικαταστήσῃ διὰ νέας γενεᾶς ἐκλιπὸν οἰκογενειακὸν ὄνομα.. Προσωρινὴ καὶ ματαία χαρά!...

—Εἶνε νήπιον τώρα γνωριζόμενον δι' ἰδιαιτέρου ὀνόματος ὅπερ ἐδόθη αὐτῷ ὑπὸ τῆς ἀναδεκτῆς του Ὠνομάσθη Πίπης ἢ Μιχαήλ διότι εἶναι ἄρρεν, ἢ Λιλὴ ἢ Τιτίκα ὡς θῆλυ... Κλαίει διὰ τὸ γάλα τῆς μητρός του. Ἡ μήτηρ κάθε νύκτα τὸ νανουρίζει γαλουχουμένη ὑπὸ τῶν φρούδων ἐλπίδων τῆς ἐνηλικιώσεως αὐτοῦ. Ἄδει ἐπὶ τοῦ λίκνου ᾆσμα γίγαντος ἢ ἐρωτικὸν, παριστάνον τὰ δύο σπουδαιότερα στάδια τῆς ζωῆς. Τὸ τέκνον ἐν τῇ σταδιοδρομίᾳ τοῦ βίου συναντᾷ τὴν Ἥβην ὡραιοτάτην καὶ δροσεράν ἀναμένουσαν αὐτὸν καὶ τὴν νυμφεύεται... Τῷ ἀρέσκει διότι εἶνε χαρίεσσα, πλήρης ζωῆς, σφριγῶσα. Ἀλλὰ δὲν θὰ ἦτο καλλίτερον ἀντὶ τῆς Ἥβης νὰ νυμφεύθῃ τὴν Περσεφώνην, τὴν φημιζομένην διὰ τὰ μεγαλοπρεπῆ αὐτῆς μέγαρα; — Πηδᾶ ὁ ἄρρην εἰς τὴν ἐξοχὴν, τὸ ἔαρ εἶνε δι' αὐτὸν προσθήκη ζωῆς. Ἡ τρέλλα κυριαρχεῖ. Παίζει καὶ ἡ κόρη, ἀλλὰ ἡ αἰδὼς τὴν ἀναχαιτίζει. Ἐντρέπεται μήπως διέλθῃ καὶ τὴν ἴδῃ ὁ ἐραστής της Δ... Ἀπ' ἐδῶ ἀρχίζει πλέον τὸ φοβερότερον στάδιον τοῦ βίου. Ἡ Ἥβη εἶναι ἡ ἀφετηρία τῶν μεγαλητέρων κακουργημάτων προκαλουμμένη ὑπὸ τοῦ ἔρωτος τῆς ζηλοτυπίας, καὶ πλεονεξίας, τῆς αἰσχροκερδίας, τοῦ ἐγωϊσμοῦ καὶ φιλοτιμίας...

Αὐτοκτονεῖ ἡ νέα, διότι ὁ Δ. τὴν ἠπάτησεν διότι ἐνυμφεύθη ἄλλην. Ἡ μήτηρ καταρᾶται τὴν γέννησιν, ὁ πατήρ δὲ τὸν μετὰ τῆς μητρός της γάμον θεωρεῖ δυσείωνον.... Ὁ νέος ἐνῷ εἶναι βυθισμένος εἰς τὰ νάματα τῆς Ἑλληνικῆς φιλολογίας ποθεῖ νὰ γνωρίσῃ καὶ τὸν υἱὸν τῆς Ἀφροδίτης. Ἀγαπᾷ καὶ δὲν ἀνταγαπᾶται.

Ἐκδικεῖται τὴν ἀπονιὰ τῆς λατρευτῆς του διὰ τοῦ φόνου τοῦ πρώτου ἐραστοῦ της. Ἔκτοτε ὅμως δὲν τὸν περιβάλλει χαρίεσσα ἡ φύσις, οὔτε τὴν νύκτα ἡ πολυπαθὴς στέγη τῆς οἰκίας του... Κοιμᾶται ἐν φυλακῇ. Ὀνομάζεται κακοῦργος καὶ ζῇ μετὰ τοιούτων. Χαρτοπαικτεῖ ἐντὸς τῆς φυλακῆς, ἐκμανθάνει ποταπὰς ἐργασίας, συλλογιζόμενος πάντοτε τὸ αἴτιον τῆς νέας του καταστάσεως. Δυστυχὴς ὅμως μετά τινα ἔτη ἐξέρχεται τῶν φυλακῶν διότι διέπραξε φόνον ἐν ψυχικῇ διαταράξει. Ἀγαπᾷ ἐκ νέου καὶ νυμφεύεται. Γίνεται γονεὺς πέντε τέκνων. Τὰ ἀγαπᾷ καὶ ἄλλοτε τὰ ὑβρίζει. Ἐπεθύμει μᾶλλον νὰ ἦτο ἐν ἄλογον ζῶον ἢ μία ἀπαθὴς οὐσία τῆς φύσεως παρὰ ἄνθρωπος. Μονολογεῖ ἐνίοτε Οὐδὲν ἐλεεινότερον τοῦ ἀνθρώπου λέγει... Ἐργάζεται δραστηρίως μετὰ τῆς συζύγου του πρὸς πορισμὸν τῶν πρὸς τὸ ζεῖν. Εἶναι ἠλίθιος, εἶναι βλάξ. Τὴν περὶ αὐτὸν φύσιν δὲν τὴν αἰσθάνεται πλέον χαρίεσσαν καὶ γελῶσαν, ἀλλὰ πάντοτε ἀγρίαν, ὑποβλέπουσαν αὐτὸν εἰς κάθε του κίνημα. Εἶναι μεσῆλιξ καὶ σκέπτεται τὸν θάνατον, ἀναμένει ὅμως ἀφ' ἑτέρου καὶ χεῖρα βοηθείας ἀπὸ τὰ τέκνα του.. Γηράσκει, ἀλλὰ τὰ τέκνα του τὸν παρημέλησαν μετανοεῖ διότι τὰ ἐγέννησεν διότι ἐνυμφεύθη, ἐνῷ ἀφ' ἑτέρου ἡδέως ἀναμημνήσκεται τὸν πρὸ τῆς Ἥβης κατ' αὐτὴν ἐνδόξων καὶ ἀξιοσημειώτων ἐτῶν του. Τότε ἔτρεχεν, ἐπήδα, ἐγέλα καὶ τώρα συσπειρωμένος πλησίον τῆς Ἑστίας θρηνεῖ παρελθόντων μεγαλείων καὶ στενοχωρῆται διὰ διαψευθείσας ἐλπίδας.... Ἐλπὶς... τὸ μόνον αἴτιον τῆς ζωῆς τοῦ ἀνθρώποπου, τὸ μόνον ἐναπομένον καὶ μετὰ τὸν θάνατον αὐτοῦ. Ἐλπὶς... ἡ παρακολουθοῦσα τὸν ἄνθρωπον ἐν τῇ μακρᾷ τοῦ βίου του πορείᾳ, Ἐλπὶς.. ἡ συναγωνιζομένη αὐτῷ ἐν τῷ ἀγῶνι τοῦ δρόμου τῆς ζωῆς. —

Κυλοῦν ταχέως τὰ χρόνια καὶ ἀπέρχονται μετ' αὐτῶν αἱ δυστυχίαι ὡς καὶ αἱ αὐτυχίαι. Γηράσκει ὁ ἄνθρωπος (διότι βεβαίως δὲν θὰ σφριγᾷ πάντοτε) καὶ ἐν τῷ ἐσχάτῳ αὐτοῦ γήρατι μετανοεῖ διότι δὲν ἔκαμε τοῦτο ἢ ἐκεῖνο. Τί τούτου γελοιωδέστερον; ἀπόδειξις ὁ Faust. Προφητεύει τότε καὶ ἀρχίζει τὰ γνωμικά.. Λησμονεῖ ἐὰν εἶνε ἄνθρωπος, ἀλλ' ἐγ-

θυμεῖται ὅτι ἦτο ποτὲ ὡραῖος... Καὶ τί μὲ τοῦτο ; Διηγεῖται σελίδας ἐκ τῆς ζωῆς του, ἀλλὰ τί ὠφελεῖ ; Ἀναμιμνήσκεται ἐνδόξων στιγμῶν, ἀλλὰ τὰ πάντα ματαιότης. Οἰκτείρει τὴν τύχην του. Ἀλλά ! αὐτὸ εἶνε παραφύσιν κακούργημα... Ἀποθνήσκει.. τοῦτο εἶνε πλέον εὐχαρίστησις... εἶναι ζωή... λησμονεῖ καὶ λησμονεῖται. Τὰ παρελθόντα σκεπάζει ἀμαυρὰ λήθη.... Τὸ πᾶν μετατρέπεται εἰς μηδέν.... Ἐγεννήθη ; ... ἔζησε ;... ἀπέθανε ; Ἦτο ποτὲ ἄνθρωπος ;..... Αἴνιγμα ἄλυτον.—

Ἀθῆνα. **Μιχ. Γ. Μῶρος.**

ΠΟΥ ΕΙΝΕ ;

Κάποτε ὅταν διάβαινα ἀπ' τὸ παράθυρό της
Τὴ νύχτα, ποῦ τὰ λούλουδα τὸ μῦρο τους σκορποῦσαν
Ἤχους ἐγέμιζε γλυκοὺς τὸ κλειδοκύμβαλό της
Τὸν ἄνεμο· καὶ ἔστεκαν ἐκεῖνοι ποῦ περνοῦσαν.

Ἀ νὰ βράδυ πάλι πέρασα καὶ ἄκουσα νὰ βγαίνῃ
Ἀπ' τὸ παραθυράκι της τραγοῦδι ὅλο πόνο·
Φαινόταν ὅτι τῶλεγε κάποια καρδιὰ θλιμμένη,
Ποῦχε ὁ πόνος μέσα της στήσει γιὰ πάντα θρόνο.

Περνοῦσα πάντα ταχτικά· κ' ἔνοιωθα κάποιο πάθος
Ποῦ εἶχα μεσ' στὰ στήθη μου, ἡ μουσικὴ ἐκείνη,
(Μ' ὅλο ποῦχε τῆς ρίζαις του εἰς τῆς καρδιᾶς τὸ βάθος)
Σιγὰ σιγὰ τὸ βάλσαμο, τῆς γιατρειᾶς νὰ χύνῃ.

Καὶ πότε πάλι πέρασα, μὰ δὲν ἀκῶ τραγοῦδι·
Τ' ἀηδόνι γιατί σώπασε . . . σωπαίνουν καὶ τ' ἀηδόνια ;
Ὁ κῆπος ἐξεράθηκε· χλωμὸ 'νε τὸ λουλοῦδι
Π' ἔστεκε ἀπ' τὰ χέρια της, ὅλο ζωὴ αἰώνια.

Κάποιο διαβάτη 'ρώτησα, ἡ κόρη π' ἀγαποῦσα
Ποῦ εἶνε ; — Εἰς τὸν οὐρανὸ ἀνέβη ἡ Ἀνθοῦσα !

Αἰμίλιος Παῦλος

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ Α'. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

Πολὺ ὀλίγα ἔργα ὑπεβλήθησαν εἰς τὸν διαγωνισμὸν τοῦτον. Εὐτυχῶς ὅμως αὐτὰ τὰ ὀλίγα ἦσαν ἀρκετὰ ὡραῖα, ὥστε κατέστησαν ὀλιγώτερον ἐπαισθητὸν τὸν μικρὸν ἀριθμὸν τῶν σταλλέντων. Εὐχόμενοι ἵνα εἰς ἄλλους διαγωνισμοὺς λάβωσι μέρος πολὺ περισσότεροι (καὶ ἔχομεν ἐλπίδας εἰς τοῦτο) ὡς καὶ αἱ πολυπληθεῖς συνδρομήτριαί μας, ἀρχίζομεν τὴν κρίσιν μας.

Καὶ πρῶτον ἡ «Περιγραφὴ ἀτμοπλοίου ὑπὸ εὐζώνου» ἔργον τοῦ Ἀνδρέου Παπανικολάου, δεικνύει τὸν γράψαντα αὐτὸ θαυμάσιον γνώστην τῆς ἰδιοτρόπου γλώσσης τῶν εὐζώνων.

Εἷς εὔζωνος ἱστάμενος ἐπὶ ἀτμοπλοίου μονολογεῖ βλέπων τοὺς περιέργους μηχανισμούς του. Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι αἱ ἐντυπώσεις του δὲν εἶνε πολὺ εὐχάριστοι, διότι ἀρχίζει νὰ κατηγορῇ τὰ ἀτμόπλοια, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἀναγκάζει τὸν λοχίαν του νὰ τῷ παρατηρήσῃ, ὅτι δὲν ἐπιτρέπεται «νὰ ῥαδιουργῇ τὴν ἠγχούριον βιουμηχανίαν !»

Ὁ Σταῦρος Δ. Φορμόζης, μὲ ὅλον ποῦ λαμβάνει μίαν ὑπόθεσιν σχεδὸν γνωστὴν εἰς τὸ «Διήγημά του», κατορθώνει ὅμως δι' ὡραίου λεκτικοῦ, κομψοτάτων προτάσεων καὶ θυμασίων ἰδεῶν, νὰ καλύψῃ τὴν μὴ πρωτότυπον ὑπόθεσιν. Ἰδοὺ καὶ μία ὡραία ἰδέα, τὴν ὁποίαν σταχνολογοῦμεν «Οἴμοι ! ποσάκις ἐνῷ ἄλλοι χαίρονται διὰ τὰ περισσὰ ἀγαθά, ὑπάρχουν καὶ δυστυχεῖς στερούμενοι τοῦ ἄρτου».

Διὰ τὸν «Λοξὸν λαιμοδέτην» τοῦ Τιμ. Ἰωαννίδου, καὶ διὰ τὸ «περίεργος φιλάνθρωπος» τοῦ Κωνσ. Δ. Δημοπούλου, ἔργα μὲ ὡραίαν ὑπόθεσιν καὶ καλὸν λεκτικὸν δὲν λέγομεν τίποτε διότι θὰ δημοσιευθῶσι, καὶ ἐρχόμεθα εἰς τὸ «Ταξείδιον ἀνὰ τὴν ζωὴν» τοῦ Μιχ. Γ. Μώρου, ἓν θαυμάσιον ἔργον κοινωνικὸν μὲ ἀρκετὴν δόσιν φιλοσοφίας, ὅπερ καὶ βραβεύεται.

Λοιπόν :

τὸ βραβεῖον : Μιχαὴλ Μῶρος.
ἔπαινον : Τιμ. Ἰωαννίδης, Κωνστ. Δ. Δημόπουλος.
Εὔφημον μνείαν: Σταῦρος Φορμόζης, Α. Παπανικολάου.

Ἡ Διεύθυνσις

ΠΟΙΗΤΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Γ Προκηρύσσομεν σήμερον ποιητικὸν διαγωνισμὸν ὑπὸ τοὺς ἑξῆς ὅρους. Α' Τὸ ποίημα θὰ ἐπιγράφεται « Ἡ ἐπιστροφή.» Ἡ ὑπόθεσις εἶνε πλουσιωτάτη. Φαντασθῆτε ἕνα ξενητευμένον ἐπιστρέφοντα μετὰ ἔτη εἰς τὴν φιλτάτην πατρίδα του, ἥτις ἐγένετο μάρτυς τῶν ἀθώων του παιδικῶν ἡμερῶν, μὲ τὴν καρδίαν πάλλουσαν καὶ ψιθυρίζοντα συνεχῶς— Νὰ ζοῦν ἄραγε οἱ γονεῖς μου : Ἡ ἀγαπητή τῆς καρδίας μου φλὴ, εἰς ἣν ὡρκίσθην αἰωνίαν πίστην, τί νὰ γίνεται : Τὸ δένδρον τὸ ὁποῖον ἐφύτευσα θὰ ὑπάρχῃ ἀκόμη ; Καὶ ἄπειρα ἄλλα τὰ ὁποῖα μόνον οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν ποιητῶν δύνανται νὰ ἴδωσι. Β' Νὰ μὴ ἀποτελεῖται ἀπὸ περισσοτέρους τῶν εἴκοσι στοίχων. (πέντε τετραστοίχων δηλαδή.) καὶ Γ' Νὰ φθάσῃ μέχρι τῆς 20 Φεβρουαρίου εἰς τὰ Γραφεῖα μας Τὸ βραβευθὲν θὰ λάβῃ μίαν ποιητικὴν συλλογήν.

ΑΝΕΜΩΝΑΙ

Αἱ «Ἀνεμῶναι» εἶνε μικρὰ τετράδια κομψότατα περιέχοντα ἐρωτήσεις καὶ ἀπέναντι τόπον δι' ἀπαντήσεις, προωρισμένα ν' ἀνταλλάσσωνται μεταξὺ τῶν συνδρομητῶν. Ἡ ἀνταλλαγὴ γίνεται ὡς ἑξῆς· ὁ Α συνδρομητής μας π.χ. ὅστις ἐπιθυμεῖ ν' ἀνταλλάσσῃ «Ἀνεμώνας» μᾶς γράφει τὰ ὀνόματα ἐκείνων πρὸς οὓς θέλει καὶ ἡμεῖς τὰ δημοσιεύομεν εἰς τὸ φύλλον μας, ἐν ἰδιαιτέρᾳ στήλῃ οὕτω : ὁ Α ἐπιθυμεῖ νὰ ἀνταλλάξῃ «Ἀνεμώνας» μετὰ τοῦ Β,Γ,Δ κτλ. Ὁ Β ὅστις θὰ ἴδῃ τὴν πρότασιν, ἐὰν θέλῃ, θὰ λάβῃ μίαν «Ἀνεμώνην» εἰς τὴν ὁποίαν θὰ γράψῃ τὸ ψευδώνυμόν του, ἐὰν δὲ δὲν ἔχῃ τοιοῦτον τὸ ὄνομά του, θ' ἀπαντήσῃ εἰς τὰς ἐρωτήσεις τὰς ὁποίας περιέχει τὸ τετράδιον, θὰ γράψῃ εἰς τὴν σελίδα, ἥτις ἐπιγράφεται «τὸ λευκωμά μου» ἓν ποιηματίον καὶ

εἰς μίαν ἄκραν τὸ ὄνομα ἐκείνου, εἰς τὸν ὁποῖον στέλλει τὸ τετράδιον. «Διὰ τὸν Α» π. χ. Τὸ οὕτω συμπληρωθὲν τετράδιον θὰ θέσῃ εἰς φάκελλον, τοῦ ὁποίου θὰ περικόψῃ τὰς γωνίας, διὰ νὰ πληρώσῃ ἐλάχιστον ταχυδρομικὸν τέλος, καὶ θὰ τὸ διευθύνῃ εἰς τὰ γραφεῖά μας. Ἡμεῖς θὰ τὸ θέσωμεν εἰς νέον φάκελλον καὶ θὰ τὸ ἀποστείλωμεν εἰς τὸν Α. (Ὁ νέος φάκελλος κτλ. ἐπιβαρύνουν τὸ γραφεῖόν μας) ὁ Α μόλις λάβῃ τὴν «Ἀνεμώνην» οὗ Β, ὀφείλει ν' ἀποστείλῃ καὶ αὐτὸς εἰς τὸν Β ἰδικήν του, κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον. Αἱ «Ἀνεμῶναι» ἑτοιμάζονται καὶ εἰς τὰς 15 Φεβρουαρίου θὰ εἶναι ἕτοιμαι. Ἡ τιμὴ ὡρίσθη 15 λεπτὰ τὸ τετράδιον. 1 δρ. τὰ 7 καὶ 2 δρ. τὰ 15. Ὥστε οἱ ἀγαπητοί μας συνδρομηταὶ δύνανται νὰ κάμωσι τὰς σχετικὰς παραγγελίας των στέλλοντες καὶ προτόσεις ἀνταλλαγῆς διὰ τὸ φύλλον τοῦ Μαρτίου.

ΠΑΡΑΠΟΝΑ

Ὅπως κτυπᾶ ἀδιάκοπα τὸ κῦμα τ' ἀκρογιάλι,
Ὅπως βογκάει ὁ βορηᾶς βοὴ τὴ ποιὸ μεγάλη,
Ἔτσι κτυπᾶ κ' ἡ δυστυχιὰ τὴν ἄμοιρη καρδιά μου
Καὶ ἀντηχοῦν οἱ στεναγμοὶ μέσα στην ἐρημιά μου.

Μὰ ἔρχεται καὶ μιὰ στιγμὴ στὸ κῦμα τἀφρισμένο
Στὰ πόδια τοῦ ἀκρογιαλιοῦ νὰ πέφτῃ κουρασμένο.
Ἄχ ! μὰ γιατὶ καὶ μένανε ἡ μαύρη δυστυχιά μου
Δὲν πέφτει νὰ ξεκουρασθῇ λιγάκι ἐμπροστά μου.

Καὶ ὁ βορηᾶς παρέρχεται καὶ παύει νὰ βογκάῃ.
Καὶ τὰ φτωχὰ τὰ λούλουδα ἄσπλαγχνα νὰ σκορπάῃ·
Ἄχ ! μὰ γιατί καὶ μένανε οἱ τόσοι στεναγμοί μου
Δὲν παύουνε γιὰ μιὰ στιγμὴ στὸ δύστυχο κορμί μου;

Πειραιεύς.

Μαργαρίτα Ι. Πυλειώτου

ΠΟΙΚΙΛΑ

Μαχαιροβγάλτης τις ἀναγνωρίσας ἀμαξηλάτην κατὰ τοῦ ὁποίου εἶχε παράπονα, ἐπετέθη κατ' αὐτοῦ καὶ τὸν ἐγρονθοκόπαιζε. Ἐν τῇ ἀμάξῃ ἦτο Γασκῶνος τις, ὅστις ἐκβαλὼν τὴν κεφαλὴν τῆς θυρίδος· «Κύριε, εἶπεν, δὲν ἀρκεῖ νὰ κτυπᾶτε κατ' ἀ, πρέπει νὰ κτυπᾶτε καὶ ὀλίγον ταχύτερα διότι τὸν πληρώνω μὲ τὴν ὥραν.

Εἰς καιρὸν καθ' ὃν αἱ ὑπουργικαὶ μεταβολαὶ ἦσαν συχνὰ ἐν Γαλλίᾳ, ἀστεῖός τις, ὁσάκις ἐξήρχετο ἔλεγεν εἰς τὸν θυρωρόν του· «Ἐὰν κατὰ τύχην ἔλθουν νὰ μὲ ζητήσουν διὰ νὰ γίνω ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν θὰ μὲ εὕρουν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ τάδε».

Ἰδοὺ διαθήκη ὅλως λαονικὴ ἀνδρὸς ἀποθανέντος ἐν Ἀγγλίᾳ· «Δὲν ἔχω τίποτε· χρεωστῶ πολλά· ἀφήνω τὰ ἐπίλοιπα εἰς τοὺς πτωχούς».

Εἰς ληξίαρχον τινὰ ἐπαρουσίασαν ποτὲ τριετὲς παιδίον, ὅπερ εἶχον ἀμελήσῃ νὰ ἐμφανίσωσιν οἱ γονεῖς του κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς γεννήσεως αὐτοῦ πρὸς ἐγγραφὴν εἰς τὰ ληξιαρχικὰ βιβλία. Ὁ ληξίαρχος πιστὸς εἰς τὰς διατυπώσεις τοῦ νόμου ἔγραψεν : «Σήμερον, κτλ. παρὰ τοῦ δεῖνος καὶ τῆς δεῖνος ἐγεννήθη παιδίον τριετές.»

ΣΑΠΦΕΙΡΟΙ

Ὑπάρχουσι στιγμαί, αἵτινες εἶνε αὐτόχρημα προσευχαί. Ὁποιανδήποτε στάσιν ἔχει τὸ σῶμα, ἡ ψυχὴ διατελεῖ γονυκλινής.

Βίκτωρ Οὐγγώ.

Τὸ τρυφερὸν μυστικόν μου μένει κεκρυμμένον βαθέως ἐν τῇ ἐρήμῳ ψυχῇ μου. Ἐν τῷ κέντρῳ αὐτῆς καίει ἡ φλὸξ τοῦ ἔρωτός μου, ὡς τὸ ἀμυδρὸν φῶς ἐπιταφίου λύχνου, ἀ'ωνίου, ἀλλ' ἀόρατος. Τὸ ψυχρὸν σκότος τῆς ἀπελπισίας δὲν θέλει σβέσει αὐτήν, μολονότι αἱ ἀκτῖνες της εἶνε τόσον ἀσθενεῖς, ὡς νὰ μὴ εἶχον ὑπάρξῃ ποτέ.

Βύρων

Τιμᾶτε τὰς γυναῖκας· δι' οὐρανίων ῥόδων στρωνύουσι ἡμῖν τὴν ὁδὸν τῆς ἐπιγείου ζωῆς· συνδέουσι τοὺς εὐτυχεῖς τοῦ ἔρωτος δεσμούς, καὶ ὑπὸ τὸν αἰδήμονα τῶν χαρίτων πέπλον, τρέφουσι δι' ἱερᾶς χειρὸς τὰ ἀμάραντα τῶν εὐγενῶν αἰσθημάτων ῥόδα.

Σίλλερ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΠΛΕΙΑΔΟΣ,,

Μετὰ βαθυτάτης λύπης μας ἀναγγέλλομεν τὸν θάνατον τοῦ ἀγαπητοῦ μας συνδρομητοῦ καὶ ἀνταποκριτοῦ ἐν Καΐρῳ, Γεωργίου Θεοδώρου. Ἡ σκληρὰ τῆς εἱμαρμένης χεὶρ, ἀφήρεσε τὴν ζωήν του εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἡλικίας του. Συλλυπούμεθα ἐγκαρδίως τὸν ἀγαπητόν του ἀδελφὸν Ἰωάννην Θεοδώρου καὶ πάντας τοὺς οἰκείους του, εὐχόμενοι τὴν ἐξ ὕψους παρηγορίαν.

Ἀπὸ πρώτης Φεβρουαρίου ἡ διεύθυνσις τῆς «Πλειάδος» μετεφέρθη εἰς Ἀθήνας, ὅπου ἐνοικιάσθησαν ἰδιαίτερα γραφεῖα, ἐν τῇ ὁδῷ Λιοσίων ἀριθ. 32, ἐπίτηδες χάριν τῆς «Πλειάδος». Παρακαλοῦμεν λοιπὸν τοὺς ἀγαπητούς μας συνδρομητὰς νὰ ἔρχωνται καθ' ἑκάστην ἐλευθέρως εἰς τὰ γραφεῖα μας, τὰ ὁποῖα θὰ εἶνε ἀνοικτὰ ἀπὸ τὰς 2—6 καθ' ἑκάστην, τὰς δὲ Κυριακὰς 2—4.

Παρακαλοῦνται θερμότατα οἱ μὴ πληρώσαντες ἔτι τὴν συνδρομήν των, νὰ ἀποστείλωσι αὐτὴν καὶ θέλουσι μᾶς ὑποχρεώσει.

Ἰδοὺ πῶς ἀρχίζει ἡ ἐπιστολὴ τοῦ ἀγαπητοῦ μας φίλου Σταύρου Δ. Φορμόζη. «Ἔλαβον τὸ α' φύλλον τῆς Πλειάδος· ὁμολογῶ ὅτι ἦτο ἔκτακτον καὶ δὲν εὑρίσκω λόγους νὰ ἐκφράσω τὸν θαυμασμόν μου.» Σὲ εὐχαριστοῦμεν πολὺ δι' ὅσα καλὰ γράφεις, ὡς καὶ διὰ τὴν ἵδρυσιν τοῦ συλλόγου σας, ὅστις εἴμεθα βέβαιοι ὅτι θὰ δράσῃ πολύ, τὸ καταστατικὸν εἰς τὸ ἑπόμενον.

Τίνος εἶνε ἡ χαριτωμένη αὐτὴ ἐπιστολή ; «Ἀγαπητή μου Πλειάς. Ἡ ἐμφάνισίς σου μὲ τὰ πρωτοχρονιάτικα δῶρα, ἦτο ἀληθῶς ὡς ἡ ἐμφάνισις τοῦ ἀστέρος, οὗτινος φέρεις τὸ γλυκὺ ὄνομα. Σοὶ εὔχομαι ἐπιτυχίαν καὶ μακροβιότητα, καὶ ἀναμένω ἀνυπομόνως τὴν ἔκδοσιν τῶν μικρῶν τετραδίων πρὸς ἀνταλλαγήν, διότι θὰ λάβω μέρος. Εἰς τὴν ἀλληλογραφίαν νὰ μὲ γράφῃς μὲ τὸ ψευδώνυμον ποῦ θὰ διαλέξεις μόνη σου». —Ἀθεία Αὐγή· εἶνε ἡ ἀγαπητή μας συνδρομήτρια... Σούτ ! νὰ μὴ τὸ ἀκούσῃ ὁ Πίπης καὶ τότε ἀλλοίμονον· δὲν κρατεῖ ποτὲ μυστικόν. Ἀλλὰ διατί ὑπογράφεσαι τέρας τῆς φύσεως ; Ἀπὸ σήμερον σοὶ ἐκλέγομεν τὸ ψευδώνυμον «Ἐαρινὴ πρωΐα» καὶ εὐχόμεθα νὰ διακριθῇς εἰς τὸν κύκλον μας.

Συνδρομαί σας ἐλήφθησαν Δδες Ἐρρικέτη Ζαγκαρόλ, Marie-Louise de Vida, Χρυσῆ Κονιδάρη, Ἀναστασία Χ. Παναγιωτακοπούλου, Σαπφὼ Κουτσουβέλη,

Ἀγλαΐα Γ. Δράκου (μετὰ θερμοτάτων εὐχαριστιῶν), Πολύμνια Ῥούπα καὶ ἀξιότιμος κυρία Μαρία Περδίκη, καὶ εὐχαριστοῦμεν τὰ μέγιστα.

Ἀγαπητὲ φίλε Ἰωάννη Γ. Σουβαλιώτη ἡ «Πλειὰς» ἀσφαλῶς θὰ προοδεύσῃ ἔχουσα φίλους ὡς σέ. Σὲ εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς φροντίδας σου ὅπως οἱ φίλοι σου ἐγγραφῶσιν εἰς τὸ περιοδικόν μας, ὅπερ θεωρεῖς τελειότατον «ἀφήνοντες τὰ λοιπὰ μηδαμινὰ εἰς ἃ τυχχάνωσι τοιοῦτοι».

Τί κρῖμα νὰ μὴ ὑπάρχῃ τόπος διὰ νὰ δημοσιεύσωμεν ὁλόκληρον τὴν ἐπιστολὴν τοῦ ἐνθουσιωδεστάτου φίλου μας Κωνστ. Δ. Δημοπούλου. Μεταξὺ πολλῶν ὡραίων λέγει διὰ τὸ φύλλον μας ὅτι «αἱ ἐντυπώσεις του ὑπερέβησαν τὰς προσδοκίας του, ἡ δὲ ἰδιότροπος γραφίς του ἀδυνατεῖ νὰ χαράξῃ, ὅσα θέλει νὰ εἴπῃ». Σὲ εὐχαριστοῦμεν ἀγαπητὲ διὰ τὴν τόσην ἀγάπην σου πρὸς τὴν «Πλειάδα». Τὸ παρὸν φύλλον μας ἐλπίζομεν ὅτι θὰ εἶνε καλλίτερον ἀφοῦ ἐξετυπώθη εἰς τὰ γνωστὰ καθ' ὅλην τὴν Ἀνατολὴν τυπογραφεῖα «Ἀνέστη Κωνσταντινίδου».

Διατί ἀγαπητέ μας φίλε Μίμη Σταθόπουλε μᾶς στερεῖς τῶν ὡραιοτάτων σου ἐπιστολῶν; Καὶ κατόπιν τόσου καιροῦ μία ἐπιστολὴ Λακωνικοτάτη. Ἐπιφυλάττεσαι λέγεις νὰ μᾶς γράψῃς ἐκτεταμένως προσεχῶς; Λοιπὸν καὶ ἡμεῖς μετὰ τοῦ ποιητοῦ δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν «ἔσαιτ' ἦμαρ...» Ἀπὸ τὰς ἐνεργείας σου πιστεύομεν ὅτι θὰ ἐκπλαγῶμεν.

Φίλτατε Σ. Α. Βαλλιάνε, εὐχαρίστως μανθάνομεν ὅτι εἶσαι μέλος τοῦ συλλόγου ἡ «Νεότης». Σὲ εὐχαριστοῦμεν θερμῶς δι' ὅσα ὑπόσχεσαι.

Ἀγαπητὲ Γεώργιε Δ. Τσακασιάνε, εἴμεθα εὐτυχεῖς συγκαταριθμοῦντες σὲ μεταξὺ τῶν συνδρομητῶν μας. Μετὰ προσοχῆς εἴδομεν τὰς γνώμας σου καὶ σὲ εὐχαριστοῦμεν διὰ τὸν ζῆλον σου ὑπὲρ τῆς «Πλειάδος». Τὰ τετράδια τὰ ὁποῖα θὰ ἐκδοθῶσι πρὸς ἀνταλλαγὴν θὰ καλοῦνται «Ἀνεμῶναι».

Ἰδοὺ τί λέγει εἷς τῶν ἐνθουσιωδεστέρων μας φίλων· ὁ ἀγαπητὸς Τιμολέων Ἰωαννίδης. «Ἡ καλὴ ἡμέρα ἀπὸ τὸ πρωΐ φαίνεται·» καὶ τοῦτο δύναται νὰ ἐφαρμοσθῇ διὰ τὴν «Πλειάδα». Σὲ εὐχαριστοῦμεν φίλτατε διὰ τοὺς τόσον καλοὺς λόγους, οἵτινες μᾶς δίδωσι θάρρος ἵνα ἐξακολουθήσωμεν μετὰ σθένους τὸ ἔργον μας. Φράγκα 8 ἀντίτιμον τεσσάρων συνδρομῶν ἐλάβομεν καὶ δὲν ἔχομεν λόγους νὰ σοὶ ἐκφράσωμεν τὴν εὐγνωμοσύνην μας διὰ τοὺς τόσους κόπους σου ὑπὲρ τοῦ φύλλου μας.

Συνδρομήν σου ἀγαπητὲ Σταμάτιε Τσιγκάρη ἐλάβομεν καὶ σὲ εὐχαριστοῦμεν, ὡς καὶ διὰ τοὺς τόσον καλοὺς λόγους σου ὑπὲρ τῆς «Πλειάδος».

Τί χαριτωμένη ἡ ἐπιστολὴ τοῦ ἀγαπητοῦ καὶ ἐνθουσιώδους φίλου μας Γ. Γ. Λαμπροπούλου. Τί ὡραῖα πράγματα ποῦ γράφει, τὰ ὁποῖα δυστυχῶς ὁ χῶρος δὲν μᾶς ἐπιτρέπει νὰ δημοσιεύσωμεν. Ἡ ἐπιθυμία του εἶνε νὰ ἀναδείξῃ τὸ φύλλον μας ὅσον δύναται περισσότερον, καὶ αἱ φροντίδες του θὰ καταστήσωσι τοῦτο πραγματικόν. Σὲ εὐχαριστοῦμεν φίλτατε καὶ ἀναμένομεν τὰς ἐνεργείας σου.

Σὲ εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰς φροντίδας σου καὶ τὴν μακροβιότητα ποῦ εὔχεσαι εἰς τὴν «Πλειάδα» φίλτατε Ἀνδρ. Α. Ζησόπουλε.

Ἀγαπητὲ Ἀπόστ. Π. Καρέλλη σὲ εὐχαριστοῦμεν πολὺ δι' ὅσα ὑπόσχεσαι

Φίλτατε Νικόλαε Π. Ἀλεξόπουλε, σὲ εὐχαριστοῦμεν μεγάλως διὰ τοὺς τόσους κόπους σου ὑπὲρ τῆς Πλειάδος. Τὰ φύλλα τοῦ λοιποῦ θὰ στέλλωμεν εἰς τὰς ὑποδειχθείσας διευθύνσεις. Συνδρομή σου ἐλήφθη.

Συνδρομαί σας ἐλήφθησαν Δ. Α. Μάνε, Ν. Δ. Ἀλεξόπουλε, Εὐσ. Α. Λιάνε, Ἰ. Τσῖρε, Λυσιμ. Ἡσυχάκη καὶ εὐχαριστοῦμεν πολύ.

Ἰουλία Συμμελίδου, διὰ τοὺς τόσον καλοὺς σου λόγους ὑπὲρ τῆς «Πλειάδος» ὡς καὶ διὰ ληφθεῖσαν συνδρομὴν σὲ εὐχαριστοῦμεν.

Μετὰ μεγάλης μας χαρᾶς εἴδομεν φίλτατε Σπυρ. Δ. Στεκούλη, ὅτι ἐξελέγης γραμματεὺς τῆς «Νεότητος». Ὅλοι μας οἱ φίλοι ἐνθουσιάσθησαν ἐκ τῆς «Πλειάδος». Τὸ παρὸν φύλλον πιστεύομεν ὅτι θὰ ἀρέσῃ περισσότερον.

Ἀγαπητέ μας φίλε Βίκτωρ Παρμενίδη, διὰ τοὺς τόσον καλοὺς σου λόγους, ὡς καὶ διὰ τὰς μεγάλας ἐνεργείας σου σὲ εὐχαριστοῦμεν.

Ἰδοὺ εἷς ἐνθουσιώδης φίλος μας ὁ Ἀνδρέας Παπανικολάου, ὅστις μόλις ἔλαβε τὸ πρῶτον μας φύλλον ἤρχισε τὰς ἐνεργείας του, καὶ θὰ ἐγγράψῃ ὅλην τὴν Ἑλληνικὴν παροικίαν τοῦ Ἀμποῦ-Σεκοῦ.

Ἀγαπητέ μας φίλε Δ. Ι. Κονιτόπουλε, ἡ ἐπιστολή σου μᾶς συνεκίνησε πολὺ μὲ τὴν θαυμασίαν περιγραφὴν τῆς ἑνώσεως τῶν δύο συλλόγων, ὑπὸ τὰς ζητωκραυγὰς τῶν μελῶν. Φανταζόμεθα τί ὡραία στιγμὴ θὰ ἦτο ἐκείνη καθ' ἣν οἱ δύο πρόεδροι ἠσπάσθητε ἀλλήλους ὑπογράψαντε ἀμοιβαίαν συνεργασίαν καὶ ὑποστήριξιν. Φύλλα καὶ 100 ἀποδείξεις ἐστάλησαν.

Συνδρομαί σας ἐλήφθησαν Ἀντ. Σκάσση, Ἀνδρ. Μπικάκη, Θ. Πυλειώτη, Ν. Σιμόπουλε, Κ. Κανελλόπουλε, Γ. Κολλιγλιάτη, Θεοδώρου καὶ εὐχαριστοῦμεν τὰ μέγιστα.

«Ἔνθους ἐκ τῆς ἀναγνώσεως τοῦ πρώτου φύλλου τῆς ἐριτίμου ἡμῶν «Πλειάδος» σπεύδω, ὅπως σᾶς καθυποβάλλω τὰ θερμά μου συγχαρητήρια ἐπὶ τῇ ἐκδόσει τοσοῦτον τερπνοῦ καὶ ὠφελίμου περιοδικοῦ...» οὕτω ἀσχίζει ὁ ἐνθουσιωδέστατος καὶ ἀγαπητός μας φίλος Μικὲς Γ. Μῶρος τὴν ὡραιοτάτην ἐπιστολήν του Σὲ εὐχαριστοῦμεν πολὺ ἀγαπητέ μας φίλε καὶ ἐλπίζομεν νὰ εἴδωμεν ταχέως τὴν εἰκόνα σου ἐν τῷ φύλλῳ μας, ἀφοῦ ἐνέγραψες τόσους συνδρομητὰς μέχρι τοῦδε.

Ὁ ἀγαπητός μας φίλος Κωστῆς Ἀ. Ἀλεξόπουλος δηλοῖ ὅτι ἀνταλάσσῃ ταχυδρομικὰ δελτάρια. Διεύθυνσις γραφεῖα «Πλειάδος». Δραττόμενοι τῆς εὐκαιρίας ταύτης δηλοῦμεν ὅτι εὐχαρίστως δημοσιεύομεν τοιούτου εἴδους ἀγγελίας, εἴτε διὰ γραμματόσημα κτλ. καὶ ὅτι ἀπὸ τοῦ ἑπομένου φύλλου ἐγκαινιάζομεν νέαν στήλην «Ἀσπασμῶν καὶ πληροφοριῶν» χάριν τῶν φιλτάτων μας συνδρομητῶν.

Μετὰ χαρᾶς ἐγκρίνομεν τὰ ψευδώνυμα: Μενεξεδένιο Μπουκετάκι (ἀληθῶς ἡ ἐπιστολή σου ἦτο ἓν κομψότατον μπουκετάκι. Βεβαίως τὰ ψευδώνυμα θὰ κρατοῦνται μυστικὰ καὶ μὴν ἀνησυχεῖς. Συνδρομή σου ἐλήφθη καὶ εὐχαριστοῦμεν πολύ). Ψάλτης τῆς ἐλευθερίας, Πανόπτης (εὐχαριστοῦμεν πολὺ διὰ τὰς ἐνεργείας σου). Μὴ μὲ λησμόνει (Ποιητικώτατον· τὸ αἰώνιον παράπονον τοῦ χωρισμοῦ. Μὴ μὲ λησμόνει... πλὴν συμβαίνει πάντοτε νὰ λησμονούμεθα. Ὡραιότατον τὸ ποιηματάκι σου πρὸς τὴν «Πλειάδα».

«Πλειὰς χρυσὸ ἀστέρι μου δειλὰ ποῦ τρεμοσβύνεις,
Εὔχομαι νὰ ἔλθῃ ἕνας καιρός, παντοῦ ζωὴ νὰ χύνῃς».

Ἀθῶα καρδία, Λουλοῦδι τῆς καρδιᾶς, Διαβατικὸ περιστεράκι δὲν ἔχομεν λόγους νὰ σοὶ ἐκφράσωμεν τὰς εὐχαριστίας μας). Κῦμα τοῦ Ἰονίου (διὰ τοὺς καλούς σου λόγους ὡς καὶ διὰ τὰς ἐνεργείας σὲ εὐχαριστοῦμεν). Δοὺξ τοῦ Ἀργολικοῦ· Βρεττανικὸς Ἀστήρ· Μῆλον τῆς ἔριδος· Ἐαρινὴ Πρωΐα· Ἄνθος τῆς νεότητος· Φῶς τῆς νυκτός· Αὔρα τῆς Κερκύρας.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Εἰς ζῶον ἂν προσθέσῃς ἕνα γράμμα,
ἓν ἔθνος θὰ προβάλλῃ ἐν τῷ ἅμα.

Εἰς τὸν πλήρη λύτην θὰ δοθῇ τὸ «Βοὺς-Ἀργάλ.

Αἱ λύσεις πρέπει νὰ σταλοῦν μέχρι τῆς 20ῆς τοῦ μηνός. (Οἱ λύται τοῦ α'. εἰς τὸ ἑπόμενον).

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ "ΑΝΕΣΤΗΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ,,